

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Sekretarz Stanu
Maciej Wróbel

DPAiF-WA.552.65.2026.MS
Warszawa, 12 sierpnia 2026 r.

Pan
Stanisław Trociuk
Zastępca
Rzecznika Praw Obywatelskich

Szanowny Panie,

dziękuję za pismo z dnia 16 lipca 2026 r. dotyczące rozporządzenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 30 kwietnia 2026 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia kategorii urządzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urządzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz. U. poz. 626).

Pragnę przede wszystkim wskazać, że argumentacja przedstawiona przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w raporcie z konsultacji publicznych projektu rozporządzenia nie opierała się na założeniu, że kopiowanie utworów dokonywane w ramach funkcji „offline” udostępnianych przez serwisy *streamingowe* stanowi podstawową przesłankę uzasadniającą objęcie nowych kategorii urządzeń opłatą z art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2025 r. poz. 24).

Wręcz przeciwnie, raport z konsultacji publicznych wskazywał przede wszystkim na powszechność korzystania z urządzeń objętych rozporządzeniem oraz na utrzymujące się zjawisko kopiowania utworów poza środowiskiem usług *streamingowych*. W tym celu przywołano m.in. dane dotyczące odsetka mieszkańców Polski korzystających z usług *streamingowych*, a także dane wskazujące na liczbę użytkowanych w Polsce telefonów komórkowych i smartfonów.

Minister wskazał wyraźnie w raporcie, że pomimo dynamicznego rozwoju usług *streamingowych* utrwalanie i kopiowanie utworów przez użytkowników pozostaje zjawiskiem powszechnym. *Streaming* nie wyeliminował całkowicie kopiowania utworów – zmieniła się jedynie forma tych czynności. Przekopiowanie legalnie zakupionego albumu muzycznego do pamięci smartfona czy wykonanie kopii zapasowej własnej kolekcji utworów muzycznych na dysku zewnętrznym lub w pamięci urządzenia, pobranie legalnie nabytego e-booka na kilka urządzeń czy wykonanie kopii legalnie zakupionego filmu będzie mieściło się w pojęciu kopiowania utworów. Ponadto opłata reprograficzna jest pobierana na rzecz szerokiego kręgu twórców – nie tylko z branży filmowej i muzycznej, ale również autorów fotografii, grafik, tekstów literackich, naukowych i dziennikarskich – których utwory często nie są dostępne w formie *streamingu*.

Informacja dotycząca zasad przetwarzania danych osobowych przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz praw osób, których dane są przetwarzane została zamieszczona na stronie www.gov.pl/kultura/bip w zakładce Polityka przetwarzania danych osobowych.

Identyfikator dokumentu: 2553468.11488495.10833750

Projektodawca powołał się w raporcie z konsultacji publicznych na badania IBRIŚ z 2025 r., które wykazały, że z oferty platform *streamingowych* korzysta jedynie 46,1% Polaków – 4,7% ogółu badanych codziennie, a 13,3% kilka razy w tygodniu¹. A zatem ponad połowa Polaków nie korzysta ze *streamingu*. Natomiast według raportu UKE liczba aktywnych kart SIM na koniec 2023 r. wyniosła 52,4 mln², co oznacza, że w zasadzie niemal wszyscy obywatele posiadają telefony komórkowe, w tym smartfony, czyli urządzenia charakteryzujące się zdolnością do kopiowania utworów.

Współczesne urządzenia mobilne i dyski twarde mają coraz większą pojemność, co umożliwia gromadzenie znacznych ilości danych i treści multimedialnych, nie tylko korzystanie z usług *streamingowych*. Skoro kopiowanie, przechowywanie i odtwarzanie utworów w ramach użytku prywatnego nadal występuje, to twórcom przysługuje z tego tytułu rekompensata w postaci opłaty reprograficznej. System opłat od czystych nośników funkcjonuje w zdecydowanej większości państw Unii Europejskiej – również tam, gdzie rynek *streamingu* jest bardziej rozwinięty niż w Polsce.

W konsekwencji wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2026 r. w sprawie C-496/24, dotyczący kwalifikacji prawnej kopii tworzonych przez dostawców usług *streamingowych* na potrzeby korzystania z utworów bez dostępu do sieci, nie podważa zasadniczych założeń przyjętych przez projektodawcę. Ministerstwo nie opierało bowiem argumentacji na twierdzeniu, że rekompensata należna z tytułu dozwolonego użytku prywatnego obejmuje kopiowanie realizowane w ramach licencji udzielanych przez dostawców usług *streamingowych*.

Należy przy tym podkreślić, że zarówno orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE, jak i wcześniejsze orzecznictwo dotyczące systemów opłat od czystych nośników jednoznacznie wskazują, iż podstawą poboru opłaty jest nie wykazanie rzeczywistego zakresu kopiowania, lecz sama potencjalna możliwość wykorzystania urządzenia do sporządzania kopii na użytek prywatny. Z tego względu obowiązujące przepisy państw członkowskich UE nie wymagają prowadzenia kompleksowych badań pozwalających ustalić rzeczywistą skalę kopiowania dokonywanego przez użytkowników poszczególnych kategorii urządzeń. Wynika to również z faktu, że takie badania napotykałyby istotne ograniczenia związane z ochroną prywatności użytkowników oraz niemożnością monitorowania ich indywidualnych zachowań.

Odnosząc się do postulatu odpowiedniego zróżnicowania wysokości opłat od urządzeń objętych rozporządzeniem, należy zauważyć, że projektodawca już na etapie opracowywania projektu rozporządzenia uwzględnił wpływ rozwoju usług *streamingowych* na zmniejszenie skali tradycyjnego kopiowania utworów. Art. 20 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych dopuszcza bowiem określenie wysokości opłat do poziomu 3% ceny sprzedaży urządzenia lub nośnika, natomiast w odniesieniu do zdecydowanej większości nowo objętych urządzeń rozporządzenie przewiduje stawkę wynoszącą 1%, a więc trzykrotnie niższą od maksymalnego poziomu przewidzianego przez ustawodawcę.

Przyjęcie takiej wysokości wynikało ze świadomej oceny projektodawcy, że współczesny sposób korzystania z utworów uległ zmianie, a tradycyjne kopiowanie zostało w istotnym zakresie zastąpione korzystaniem z licencjonowanych usług cyfrowych, w szczególności

¹ Badanie dla PAP zostało przeprowadzone w dniach 27-28 czerwca 2025 r. na reprezentatywnej grupie 1070 dorosłych Polaków metodą C47I.

² UKE, Raport o stanie rynku telekomunikacyjnego w 2023 roku, Warszawa, czerwiec 2024 r.

usług *streamingowych*. Okoliczność ta została zatem uwzględniona przy określaniu wysokości opłat, ustalonych na poziomie znacznie niższym od ustawowego maksimum.

Z tego względu trudno podzielić przedstawiony w wystąpieniu pogląd, zgodnie z którym wyrok w sprawie C-496/24 powinien prowadzić do dalszego obniżenia wysokości opłat. Rozporządzenie nie opiera się bowiem na założeniu, że kopiowanie realizowane w ramach usług *streamingowych* stanowi typowy lub przeważający sposób korzystania z nowoczesnych urządzeń, lecz na założeniu, że urządzenia te nadal posiadają potencjalną zdolność do sporządzania kopii na użytek prywatny, a skala tego zjawiska – choć niewątpliwie mniejsza niż kilkanaście lat temu – nadal uzasadnia zapewnienie twórcom godziwej rekompensaty, adekwatnej do obecnej sali kopiowania.

W ocenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego brak jest zatem podstaw do podjęcia prac zmierzających do zmiany wysokości opłat określonych w rozporządzeniu wyłącznie z przyczyn wskazanych w wystąpieniu Rzecznika. Jednocześnie Ministerstwo będzie monitorowało rozwój orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz praktykę funkcjonowania systemów rekompensaty za dozwolony użytek prywatny zarówno w Polsce, jak i w państwach członkowskich Unii Europejskiej pod kątem ewentualnych przyszłych prac legislacyjnych.

Z wyrazami szacunku

Maciej Wróbel

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/